

a zöld ruharedők, alacsonyan is. Kétszer
két pár papucs, csak két emberre jók,
a narancsok nem édenkerti almák, de gurulók.
Miféle füledt szoba? Talán a vörös
turbános a festő, van kétszer két alak.
A szőrmék nyáron sem melegek, leomlanak,
s még most is hordhatók. Itt minden
ami van, megsokszorosodott.

Szita Szilvia

Földkábel

Az ő nevében írom, bár úgyse
olvasod: a lányod jól van,
egyetemre jár, néha pincérkedik.
Lehet, hogy téged is kiszolgált már.

Nem veszi szájára azt a szót, hogy *apu*,
de ettől még nem vagy egészen a múlté,
hiszen szerepelsz minden adatlapján,
és dacosan viseli köznapi vezetékneved.

Úgy vonulsz végig az életén,
mint egy földalatti vezeték,
amelyet tisztességgel karban tart,
ha már te őt nem vetted karodba.

Ki-kiássa, ha kell, védőburkot cserél,
sír nagyokat. Az anyjával kézfejükre
tetováltatták a fogyó holdat –
akin ilyen látsz, kerüld el messzire,

őt pedig, ha eddig nem tetted,
most már ne is keresd.

Nemlétező családok

Csak nemlétező családokban bántják
a gyerekeket gondolattal, szóval, cselekedettel.
Ott a kölykök rendszeresen kihúzzák a gyufát,
nem lehet őket megnevelni máshogy.

Csak nemlétező családok tagjai készülnek
úgy a karácsonyra, hogy fadísztítés
közben azt ordítják: legalább a Szentestét
ki kéne bírni üvöltözés nélkül.

Csak nemlétező családokba
támolyog haza a férfi a kocsmából.
Elterül a gardróbfolyosón,
alig lehet tőle kinyitni a szobaajtót.

Csak nemlétező családokban csattannak
össze születésnapon a poharak úgy,
hogy az ital földre csorog. Szülők, gyerekek
vérző kézzel szedik össze a szilánkokat.

Csak nemlétező családokban tanulja
azt az ivadék, hogy felnőttnek lenni
annyit jelent: te vagy az erősebb, és
erre másokat folyton emlékeztetni kell.

Nem folytatom tovább. Minek?
Nincs ilyen család. A létezők
könnyed hangot érdemelnek:
bennük nem található hibát.

Barátnők egymás között

Máig emlékszem azokra a határozott léptekre.
Jöttünk lefelé a Zengőőről,
te Birkenstockban is kemény tempót diktálva.

Kiszáradt patakmedrekben meneteltünk,
könnyörtelen volt a hőség,
éreztem, hogy napszúrást fogok kapni.

Közben azt mesélted, nektek
nem jött össze a gyerek, pedig az egész
család tudta: próbálkoztatok eleget.

Apád víkendházát se ti örököltétek.
A testvéreiddel azóta nem állsz szóba.
Motyogtam valami együttérzőt,

bár én nem akartam soha se nyaralót,
se gyereket. Nekem választás volt,
ami neked kényszer – ezt a mondatot

próbáltuk kikerülni, mint a sunyi kis gödröket.
Mire leértünk, hányingerem volt már,
neked meg a papucsod kaviccsal telement.

Stummer Attila

A szent

Mindennap imádkozom, hogy meghaljatok,
gyerrekeim. Két legyet ütnénk egy csapásra:
ti színről színre látnátok az Istent,
és én is végre csak rá koncentrálnék.

Kegyetlen dolgok köröznek a ketrec
rácsai közt, pörög a pokoli program:
rosszak lesztek, mindenképpen rosszak,
hiába imáim, könyörgéseim.

Értetek élek: nézem, ahogy esztek,
utolsó lehet minden falat, nézem,
ahogy alszotok, a mozdulatlan
alvó test halott – szemem az Istené.

Ha betegek vagytok, ápollak, borogatlak,
sírverseket dúdolok magamban,
csalódott leszek, ha újra kergetőztök,
rakoncátlankodtok, felbosszantotok.

Ne legyetek nagyok, ne legyetek mások,
maradjatok így, ahogy én szeretlek benneteket,
gyengék, önfeledtek, gyámoltalanok,
értetek vagyok ellenetek, miattatok,